

[Kirkeministerem.]

endvidere anføre, at det, også under hensyn til, at der endnu ikke er truffet nogen bestemmelse om, hvorledes statens honorarer skal reguleres, er mindre tilrådeligt at fastsætte nye honorarsatser i den heromhandlede lov. Men det er jo en selvfølge, at man til sin tid fra ministeriets side må give menighedsrådene nærmere vejledning til regulering af de kirken påhvilende honorarer, således at der kan følges lignende principper for kirkefunktionærernes vedkommende som de principper, der vil blive fulgt for honorarlønnede personer i statens tjeneste.

Hovedparten af de ændringer, der er foreslået i de almindelige regler, knytter sig i det store og hele til tilsvarende bestemmelser for statens tjenestemænd, og jeg skal i det hele lade de almindelige bestemmelser uomtalt, men nøjes med at nævne nogle enkelte bestemmelser, der specielt er gældende på det område, jeg som kirkeminister har ansvaret for.

Jeg skal her først nævne, at jeg i efteråret havde den ære i det høje ting at fremsætte to små lovforslag, hvis hovedindhold gik ud på en forbedring af de honorarlønnede hjælpepræsters forhold. I forbindelse hermed blev der fremsat forslag om ansættelse af hjælpepræster med særlige opgaver, som ikke var knyttet til et enkelt sogn eller en enkelt menighed. I det folketingsudvalg, der har behandlet disse lovforslag, og i øvrigt også i den diskussion, der i dagspressen fremkom om dette særlige forslag, blev der rejst indvending mod, at sådanne stillinger var foreslået oprettet efter indstilling fra en biskop, uden at nogen folkevalgt repræsentation havde ret til at gøre sin indflydelse gældende.

Da disse lovforslag blev fremsat, var jeg ikke forberedt på, at lønningskommissionen kunne afslutte sit arbejde så tidligt, som det er sket. Der er mellem mig og det omtalte folketingsudvalg fuld enighed om, at de nævnte to lovforslag, således som sagen nu foreligger, ikke bør fremmes, men at der bør tages hensyn til de drøftelser, som er foregået i udvalget ved den endelige udformning af forslaget om folkekirkens lønningsvæsen. For de omtalte hjælpepræstestillingers vedkommende har man ment at imødekomme den fremsatte kritik derved,

at det nu foreslås, at det skal være en betingelse, at initiativet til oprettelse af sådanne særlige hjælpepræstestillinger skal udgå fra menighedsrådene i det område, som berøres af hjælpepræstens virksomhed, og at mindst 2 menighedsråd skal stå bag henvendelsen om en sådan stillings oprettelse. Jeg mener, at man herved skulle undgå enhver fare for misbrug og sikre, hvad der var lagt vægt på både i folketingsudvalget og i de kritiske indlæg i dagspressen, at trangen til stillingens oprettelse opstår „fra neden“. Men også på andre, mindre væsentlige punkter er der taget hensyn til de overvejelser og den drøftelse, der fandt sted i folketingsudvalget, herunder de ønsker, der fremkom, bl. a. ønsket om en hjemmel til at yde særlig befordringsgodtgørelse til præster, som ville stille sig til disposition ved den kirkelige betjening af et større nabosogn. Jeg henviser herom til lovforslagets § 58, stk. 3, 2. punktum.

Med hensyn til den foreslåede fremtidige ordning skal jeg henlede opmærksomheden på, at det er foreslået, at der på samme måde som for kirkernes vedkommende skal afholdes et syn over præstegårdene hvert 3. år. Idet jeg henviser til den redegørelse, der findes i betænkningen, knyttet til den nuværende provinslovs § 32, skal jeg bemærke, at jeg ville tro, at denne bestemmelse vil virke ikke blot som en tilsynsbestemmelse, men først og fremmest som en hjælp for menighedsrådene, der i mange tilfælde har følt sig i en vanskelig stilling, specielt for så vidt angår præstegårdenes avlsbygninger. Der har da også fra Landsforeningen af Menighedsråd været fremsat henvendelse om en sådan hjælp for avlsbygningernes vedkommende, og det er refereret for mig, at landsforeningens repræsentanter under en mundtlig forhandling ikke har villet gøre indsigelse imod, at tilsynet tillige kom til at omfatte selve præsteboligen.

Endvidere skal jeg nævne, at det er foreslået, at der i forbindelse med den allerede i henhold til kgl. anordning af 11. oktober 1937 eksisterende reservefond under præstembedernes kapitaler efter kirkeministerens nærmere bestemmelse af driftsudbyttet skal kunne reserveres beløb inden for et nærmere fastsat maksimum dels til forøgelse af de kapitaler, der er til rådighed til udlån til